

Een sprookje over ogen

Zeide vrouw met de bruine ogen: 'Maar dat is moeilijk om te lezen.' En voordat hij zei: 'Maar ik kan niet anders schrijven,' dacht hij: met zulke bruine ogen moet je toch goed kunnen lezen. En voordat zij zei: 'Ik kan het goed lezen als het vrolijk is!', dacht zij: hij zal toch als getalenteerd poëet ook makkelijk kunnen schrijven? En voordat hij zei: 'Ik kan heel goed vrolijk schrijven,' dacht hij: ik schreef misschien niet vaak genoeg vrolijk genoeg. En voordat zij zei: 'Ik lees je woorden graag, omdat ik je gedachten nog niet zo goed kan lezen,' dacht zij: het zou toch wat zijn als ik zijn interessante gedachten zou kunnen lezen. En voordat hij zei: 'Ik laat je graag mijn woorden lezen, want mijn gedachten kan ik nog niet zo goed verwoorden,' dacht hij: een vrouw met zulke bruine ogen zal toch ook mijn ongeschreven gedachten kunnen lezen. En voordat zij zei: 'Maar ik wil alles van je lezen!' dacht zij: het zal me toch niet gebeuren dat hij me niet alles laat lezen! En voordat hij zei: 'Ik zou willen dat je alles van me leest,' dacht hij: zij zal met zulke bruine ogen onvoldoende te lezen vinden bij mij.

Toen dit allemaal was gezegd, keken haar bruine ogen in zijn grijsblauwe ogen. En ze lazen in de ogen dat niet alles dat gesproken wordt eerst geschreven dient te worden en ze lazen dat ze elkaars ogen konden lezen zonder woorden te spreken die ogen toch niet kunnen zeggen. Dus waarde lezer: als twee mensen elkaar tegenkomen, kan het zomaar gebeuren dat zij elkaar willen lezen.

EenAUG21; EEN+1/VIII/20+EEN